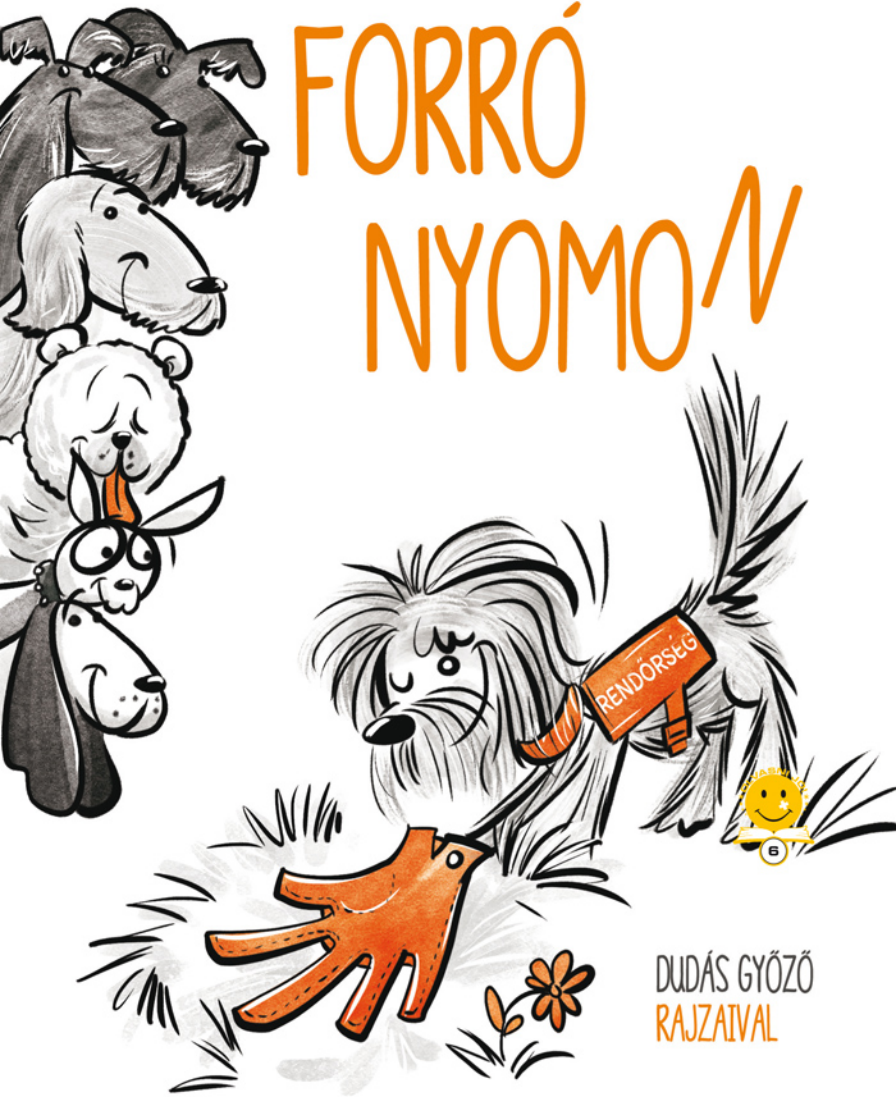

KÁNTOR KATA

FORRÓ NYOMOK

DUDÁS GYŐZŐ
RAJZAIVAL

KÁNTOR KATA

FORRÓ NYOMON

DUDÁS GYŐZŐ
RAJZAIVAL

1. fejezet

Nózi peckesen vonult be Huszár őrmester oldalán az irodába. Kényelmesen elhelyezkedett a kanapén, ahonnan figyelemmel kísérhette gazdája minden mozdulatát. Péntek volt, a hét utolsó munkanapja. Nózit elégedettséggel töltötték el a jól ismert, megszokott hangok. Minden reggel reccsenéssel nyílt az egyik szekrény ajtaja, ami azonban nem aktákat, hanem egy csapot rejtett. Fémes nyikkanás, majd vízcsobogás, és a vízforraló máris vidáman duruzsolt.

Nózi azonban mégis a kiskanál koccanását szerette a legjobban hallgatni, amikor Huszár a kávéját keverte. Azt a csilingelő hangot, ahogy a fém az üveghez ütődik. Ezért a hangért még a kávé áthatóan orrfacsaró szagát is megbocsátotta gazdájának, aki érthetetlen élvezettel szürcsölte a fekete folyadékot. Ebbe az idilli hangulatba toppant be Sudár törzsőrmester, aki aznap éjszakai szolgálatban volt.

– Itt az éjjeli termés,
Huszár! Csip-csup
bejelentések, semmi
komoly. Az elsődleges
intézkedéseket megtettem,
folynak a helyszínelések,
de most átadom neked
ezeket az
ügyeket.

Megbeszéltem már a főnökkel, ő is egyetértett – mondta, majd a kezében tartott iratkupacot Huszár asztalára ejtette. Az egyik aktából kicsúszott néhány papír, és a földre hullt.

Huszár lehajolt, hogy összeszedegesse őket a földről, Sudár pedig tétlenül nézte. Alig volt magasabb, mint a hétrét görnyedt Huszár.

– Milyen ügyek? – kérdezte Huszár a hajolástól vörös arccal.

– Betörés egy kísérleti laboratóriumba. Eltűnt néhány kutya is.

A kutyák említésére Nózi felkapta a fejét.

– Eltűnt kutyák? Csak nem ellopták őket? – faggatózott Huszár.

– A gazdák persze ezt állítják, de én nem nagyon hiszem. Szerintem csak megbolondultak a teliholdtól. Ki akarna kutyát lopni? És főleg, miért?
– válaszolt fitymálóan Sudár.

Nózi mérgesen vakkantott a lekicsinylő szavakra, mire Sudár egy gúnyos mosolyt villantott.

– No persze, a te kutyád az más – tette hozzá.

Nózi jól tudta, miért nem szíveli őt Sudár. Egy korábbi sorozatbetörés kapcsán Nózi nyomra vezette a gazdáját. Sudár a felderítés sikerét csak magának akarta volna, de így hoppon maradt.

– És a másik ügy? Mit loptak el a kísérleti laboratóriumból? – Huszár esetlenül gyűrögette a papírlapokat, amiket a földről szedett fel.

– Ne is kérdezd! Egy sípot vittek el. Nevetséges
– kacagott fel rekedten a törzsőrmester. – Érted te
ezt? Egy sípot! Azt mondja a bejelentő, hogy ez egy
különleges, értékes síp. Olyan magas hangon szól,
hogy az emberek nem hallják, az állatok viszont
mozdulatlanná merevednek, ha megszólal. De nem
nagyon értettem. Beszélt nekem hangfrekvenciákról
meg hangtartományokról. Csupa blabla – legyintett
Sudár, majd, mint aki rájött, hogy elárulta
tudatlanságát, hivatalosabb hangon folytatta: –
Egyébként pedig benne van az aktában minden,
olvasd el!

Munkás napnak néztek elébe. Délelőtt
tanúkihallgatások, a helyszínelésekről származó
nyomok vizsgálata, adatrögzítések. A délután
nyugalmasabban telt, de az ügyekben nem
hozott áttörést. Nózi hallgatta a papír sercegését,
amikor gazdája lapozott az iratokban, a
telefonbeszélgetéseit, és azt, ahogy a számítógép

billentyűzetén kopogtatott. Közben gondolatban már az Illaberek tisztásán járt. Tudta, hogy Huszár lánya, Lilla az egész szombatot piknikezéssel akarja tölteni. Alig várta már, hogy elteljen a szolgálat.

2. fejezet

Másnap már kora délelőtt kiértek a tisztásra Lillával, aki piknikpartit tervezett a barátnőivel. Nózi nyálcsorgatva nézte végig, ahogy a kétlábú előszedi a hátizsákból az ínycsiklandó falatokat. Néhány perc múlva egymás mellett sorakoztak a szalámis szendvicsek, az izgalmas illatú sajtok és bacon ízesítésű chipsek. A szétguruló almák pedig mintha csak fényes gumilabdák lettek volna, játéokra csábítottak. Lillának jó párszor rá is kellett szólnia Nózira, aki minduntalan próbálta felhívni magára a figyelmet. Hol a szendvicset nézte, és vakkantott,

hol pedig az almát bökdöste az orrával. Nehéz volt ellenállnia a csábításnak, főleg, hogy négylábú barátai még nem érkeztek meg, hogy eltereljék a figyelmét.

Szerencsére nem kellett sokáig várni rájuk. Elza, az aranyszőrű golden retriever kisvártatva

felbukkant a tisztás szélén legjobb barátnőjével, Jessicával együtt, aki apró csivava-lábain igyekezett lépést tartani vele. Doki, a vitorlafülű basset hound is közeledett már. Ő nemrég került a társaságba, elfoglalt gazdája helyett Lilla egyik barátnője, Dorina hozta sétálni mindennap. A kétlábúak azonnal megszabadították őket a póráztól, hogy szabadon futhassanak. Úgy tűnt, a lánycsapat felkészülten érkezett. Egyikük üdítőről gondoskodott, másikkal pedig tollasütőt pakolt le a fűbe.

A kutyusok már tudták, hogy a sok holmi piknikpartit jelent. Ennek mindenki örült, mert így több idő lesz játszani, heverni a fűben vagy beszélgetni. Aznap sokan döntöttek úgy, hogy a délelőttöt a szabadban töltik, és a sétányok megteltek kocogókkal, biciklizőkkel, az Illaberek legnagyobb tisztása pedig piknikezőkkel és kutyasétáltatókkal.

Amint találkoztak, a kutyák örült rohangálásba kezdtek a tisztáson, kivéve persze Jessicát, aki féltette selymes bundáját a portól. Piciny termete ellenére a legsebesebben Nózi futott, őt képtelenség volt utolérni. A gyorsaságánál csak a hirtelen irányváltottatásai voltak a megdöbbsentőbbek. Ha mégis utolérték volna, akkor pillanatok alatt száznyolcvan fokos fordulatot vett, és máris az ellenkező irányba futott. Amíg Elza lelassított, és megfordult, Nózi már árkon-bokron túl járt.

Doki is önmagát meghazudtoló fürgeséggel vetette bele magát a játékba, lepedő méretű füleiben azonban sokszor megbotlott. Ilyenkor kettőt, hármat is hemperedett a fűben, de ez cseppet sem zavarta. Boldog vakkantással pattant fel, és játékos-fenyegetve indult újra barátai irányába. Félórás futkározás után mindhárman kifulladásra kerestek árnyékot, és lepihentek egy árnyas fa alá. Rövid hallgatás után Doki szólalt meg.

– Képzeljétek, már a kétlábúak is Dokinak szólítanak! Végre megértették, hogy ez a nevem – lelkendezett.

– Nos, nem maradhattál név nélkül.
A távirányítós rabló utáni hajszában pedig igazán bebizonyítottad, hogy méltó vagy erre a névre – idézte fel Nózi a legutóbbi kalandjukat. – De hogy sikerült elérni, hogy a gazdád is megértse, milyen nevet adtunk neked?

– Először a padlón hagyott orvosi szaklapokon ücsörögtem folyton, de az nem használt. Aztán az ágy alatt találtam egy régi sztetoszkópot.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Tudjátok, amivel az orvosok meghallgatják a szívverést. Amikor nyakamban a sztetoszkóppal megjelentem a gazdám előtt, összecsapta a tenyerét, és felkiáltott: „Úgy nézel ki, mint egy Doktor! Doki!” Erre én egyetértően vakkantottam, ő pedig onnantól fogva Dokinak szólít – magyarázta, majd lelkes farokcsóválásba kezdett. – A nyomozásról jut eszembe: mesélj, Nózi, történt valami érdekes bűneset a héten?

– Szólj ám, ha segíthetünk! – tette hozzá Elza büszke ábrázattal.

Nózi megrázta a fejét.

– Semmi különös. Tegnap volt néhány bejelentés eltűnt kutyákról, de a gazdám szerint lehet, hogy csak elcsavarogtak. Azt mondta, a nyomozással még várnak néhány napot, hátha előkerülnek. A másik ügyben meg megfújtak egy sípot.

– Megfújták? – értetlenkedett Elza. – Mióta számít bűncselekménynek, ha valaki sípol?